

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΞΕΚΙΝΑΕΙ...

Το τρένο είχε μπει στο σταθμό της μικρής επαρχιακής πόλεως. Θά ήμενε εκεί ένα τέταρτο για να πάρη κάρθωνα. Οι ταξιδιώτες ήσαν ελάχιστοι...

Στήν αίθουσα της αναμονής ήσυχζε επίσης λιγοστός κόσμος αυτή την στιγμή. Ήσαν από μιά γυναικιά και γυροφύλα, οικική, διλομένη από δού άτι τα χρόνια, σκυρόφρε και έκανε λίγα βήματα προς την έξοδο. Την συνοδεύσαν δύο κοπέλλες, ή μιά ψηλή και ξανθή, κρατώντας μιά βαλίτσα στο χέρι κι ή άλλη λυσιή κι άδυνατη. Η δεύτερη αυτή νέα έκοιτούσανε κι αναγκάζονταν να στήριξηται στις πατερίτσες της.

— Έμπαρξ, Μάρθα, έγραψε ή στυλιά να χωριστούμε! είλε ή γυροφύλα με φωνή ρασιμένη άπ' τή γηρατιά κι άπ' τή αναζήτηση του μάλιστα προσπαθούσε να την χρώρη.

— Λοιπόν, ναι, πρέπει να χωριστούμε, γυροφύλα, αποκρίθηκε ή ψηλή ξανθή κοπέλλα, που έλαμπε όλόκληρη από νεύτα και ήμωρμά.

— Θεέ μου! Θεέ μου! μοιραμοίρσε ή γυροφύλα, πώς μου σκίζε την καρδιά αυτός ό χωρισμός!

Την φράση αυτή την έπρόκεινε χαμηλόφωνα, με τό κεφάλι σκεπμένο κάτω από τό βάρος του πόνου πόνουόσθη. Ύστερα ένας βαθύς αναστεναγμός, που μάτνια προσπάθησε να τον πνίξη, βγήκε από τή ζυλίη.

Στό μεταξύ αυτό ή αίθουσα της αναμονής είχε όλοτεία αδειάσει. Οι ταξιδιώτες είχαν ανέθει στο τρένο, και ή γυροφύλα με τις δύο κοπέλλες έτράβηξαν κι αυτές προς τή έξει.

Η αναζήτηση της Μάρθας άπ' την μικρή επαρχιακή πόλη στην όποια είχε ζήσει ως τότε και ή φασαχιά της εγκατάστασης στο Παρίσι, είχε άπομασιθεί έδώ και είκοσι μέρες. Την κούτσε κοντά του ένας γέρονς θεός της, που πλούσιος, που είχε ταπειωθεί άλλοτε με τον μακαριτή τον πατέρα της.

— Αν μείνης κοντά στη γριά σου, της έγραψε, θα ζής πάντα στη στήρηση και στη φτώχεια. Έλα έδώ κοντά μου. Σου προσφέρω μιά ζωή πιο πλούσια, πιο χαρούμενη, πιο όραία. Είσαι νέα και δεν πρέπει να θάψης τον άντρώ σου στην επαρχία.

Όταν πήρε τό γράμμα αυτό του θεού της ή Μάρθα ήνε άνάστατη. Άπ' την μιά μεριά την τραβούσε και την χούπε ή ζωή του Παρισίου. Σίτησε μέσα της ό πόθος ν' άφήση πειά τή φτωχή, μοναχική και γεμιστή στεφρώς ζωή που είχε ζήσει ως τότε. Μά άπ' την άλλη μεριά πού ήνε τή γριά της που την είχε με τόση στοργή και άφοσίωση περιποιηθεί, σαν μητέρα!

Και ή γυροφύλα άναστατώθηκε ακόμα περισσότερο με τό γράμμα αυτό του θεού της Μάρθας. Μά ή μεγάλη της αγάπη γι' αυτή, της έδωσε τή δύναμη να ζήσει την θυσία που την νόμιζε αναγκαία για την εύτυχία της εγγονής της.

— Πρέπει να πάς στο θεό σου, της είλε, μόλις τελειώσε τό διαβάσμα της επιστολής. Ξέρεις ότι έδώ μόλις τα βουλευομε. Όταν πεθάνω—και δεν είνε μακριά ή μέρα αυτή—τί θα γίνεται σου κι ή ξεαδέλφη σου ή Παυλίνα; Θα σάς μείνη τό σπυτά μας, ή Κολιέντ, τό μικρό μας περιόθι, ή γελιάδα μας και τή τρά μας πρδβα. Σπουδαία βίός!... Σπουδαία προβά!... Πώς θα ζήσετε μ' αυτό; Έτσι φτωχικά και μίσηρα όπως ζήσαμε ως τώρα. Πρέπει συνεπώς να είναι λογική, κέρη μου. Να πάς στον θεό σου που σε καίει κοντά του και να ζήσης εύτυχημένη. Όσο για μάς δέ θα μάς ξεχάσης βέβαια. Κι' έτσι, ύστερα από τρεις μέρες, αποφασίστηκε όριστικά πειά τό ταξίδι της Μάρθας στο Παρίσι...

Νάνες τότε κι ή τρεις στο σταθμό! — Έμπαρξ, άντρώ γριά, άντρώ Παυλίνα! λέει ή Μάρθα κι ή φωνή της τρέμει, πειά να σπάσει με κλάμα. — Άντρώ μικροφύλα μου! τραυλίζει ή γριά της. — Άντρώ γλυκιά μου ξεαδερφούλα! της λέει ή Παυλίνα. — Η Μάρθα ανέθηκε στο τρένο, νοιόθοντας ένα τρομερό σφιξίμο στην καρδιά. Της φάνηκε ότι δεν ήσαν λόγια αυτά που της έλεγαν ή γριά της κι ή ξεαδέλφη της, αλλά πλάσματα, λυγμοί. Της ήθε να κλάψη, με συγχωρητήθηκε. — Η γριά της Μάρθας με την Παυλίνα έμειναν στο λακότερω του σταθμού, έμπαρξ στο βυγόνι όπου είχε ανέθει ή Μάρθα, λίγες στιγμές άκόμα. — Μά έξαφνα ή γυροφύλα έκανε ένα νόημα στην Παυλίνα και τρα-

βηξαν κι ή δυό γυροφύλα-γυροφύλα προς την αίθουσα της αναμονής. — Η Μάρθα κατάλαβε... Ήταν πουδ μεγάλη ή αναζήτηση πόνουόσθη ή καθόνηση ή γριά της κι έπειδή δεν μπορούσε να την άπομνή, προτίησε να μη βλέπει την άγαπημένη της εγγονή που ό Θεός έξερει αν θα την ξανάβλεπε πειά...

Μά κι ή Μάρθα δεν μπορούσε να κρατήσει πειά τό δάκρυό της. Θεομά, σιωπηλά, έτρεχαν άπ' τή μάτια της. Η σκέψη ότι ήνε όλομόναχη, στη φρενή της έσημα τή πιο άγαπημένα πλάσμα που είχε στον κόσμο, της έφερνε ένα άβάσταχτο πόνο.

Καταλάβαινε καλά πειά την αταλότητα των δυό αυτών γυροφύλων, την μεγάλη θυσία που έκαναν για χάρη της. Σκέφτονταν τή λύση και τό πένθος που θα γινότανταν άπόφραση πειά σύντροφο της γυροφύλας και της δούτης Παυλίνας, σκεφτόταν ότι κιαμιά άχτινα χαράς δέ θα φρότιζε πειά τό φτωχικό τους, κι όμ' αυτά της έφεραν ένα ριγός, σαν ν' άπογοιζόταν για πάντα δύο νεφούς!...

Από σφριγμάματα άντήχησαν άξαφνα. Το τρένο σε δύο λεπτά θάβριγε. Βαστικά, τραχόντας σκεδόν, έφταναν οι άγαπητοίμενοι ταξιδιώτες να πάρουν τις θυσίες των. Πόρτες άνοιγόμενες με καυτό, φωνές άκούγονόσαν. Άπό την κατωδόχο της μηχανής πούβιαν πειά σύννεφα καπνού.

Συμμένη στο παράθυρο του βαγονιού της ή Μάρθα καταίχτε από μιά άπίστετη αγονία. Ποτέ στην ζωή της δεν είχε νοιώσει τέτοιο σπαραγμό.

Ό πόσο μονάχη, πόσο έρημη θα ήταν τότε ή άγαπημένη της γριά, με την ζωστή και όμηρη εγγονή της. Η ζωή τους θάταν ένα αδιάκοπο μαρτύριο. Ένώ αυτή θα ήταν πλούσια, εύτυχημένη στο Παρίσι, ή γριά της κι ή Παυλίνα θα έμεναν όλοένα στο φτωχικό τους σπυτά. Θα κίτταζαν μελαγχολικά να γέρνη ό ήλιος πίσω από τή βουνά και θα τους έπαιναν κλάμματα. Και σίγουρα δεν θα βαστούσε ή γριά έναν τέτοιο καινού... Πουδ γυροφύλα θα πέθανε.

Στις σκέψεις αυτές έγνωοισε ή Μάρθα έναν άβάσταχο πόνο κι έβλεπε για μερικά δευτερόλεπτα τό μάτια της.

Όταν τ' άνοιξε πειά, ένας υπάλληλος έσπρωχνε άπότομα την πόρτα του βαγονιού και την σκαλοόσε.

Τό τρένο θα ξεκινούσε.

Για τελευταία φορά τό βλέμμα της κοπέλλας κερφόθηκε έξω καιτό, στο βάθος της αίθουσής της αναμονής, αναζητώντας την γυροφύλα και την μικρή ξεαδερφούλα της, κι δεν ήταν καθόλου πειά τό βλέμμα της ούτό, γιατί περνούσε μέσα από πικρά δάκρυα.

Αυτόσο υπόρσε να διακριθή, σαν πίσω από διχλίη, τις δύο γυναικες, σωμασιμένες έναντι σ' ένα κάθισμα. Τά κορμιά των τ' ανατόχονταν λυγμοί. Μερικοί άνθρωποι τις είχαν πλησιάσει και τις κίτταζαν περιέργα. Τοις ψιθύριζαν κάτι, τις παρηγορούσαν. Αυτό δεν μπορούσε να τό άνεχθή ή Μάρθα. Κι' έξαφνα πήρε μιά άπόφαση.

Έσκυψε στην πόρτα του βαγονιού, γύρισε τό κερούλι της και άνοιξε.

— Τί κάνετε; τρελλαθήκατε!... τό τρένο ξεκινάει!... της φώναξε ένας υπάλληλος.

Μά ή Μάρθα δεν άκούγε. Είχε κούλας πετάξει τις βαλίτσες της στην πλάς του σταθμού κι ύστερα, λυγική και άνάλαφρη, πήδησε έξω και ή ίδια κι' έτρεξε προς την αίθουσα της αναμονής.

Όχι, δεν θάβριγε.

Άς χαιρόνταν άλλοι τή πούτη, τις διασκεδούσαν, τή λούσα. Αυτό θα ήμενε στο μικρό φτωχικό της σπυτά, χωρίς μέλλον, χωρίς πούτη, χωρίς διασκεδούσεις, μιά κοντά πάντα στην γριά της που την είχε αναθρέψει, που της είχε δείξει τόση στοργή και αγάπη, κοντά στην ξεαδερφούλα της, άνεμοσ στις δυό άγαπημένες τις ούτες υπάφεις, που σίγουρα ή αναζήτηση της θα τις σκότωνε...

Είχε μνη κούλας στην αίθουσα της αναμονής. Η γριά της και ή Παυλίνα μόλις την είδαν, της άπλώσαν τή χέρια τους.

— Παύλα μου, Μάρθα, της φώναξε ή γυροφύλα, θα ζήσης τό τρένο!...

— Τό τρένο έβριγε, άγαπημένη μου γριά, φώναξε ή Μάρθα, κι' έγώ μένω μαζί σας!...

— Πρέπει να πάς στο θεό σου, της είλε μόλις τελειώσε τό διαβάσμα της επιστολής...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Έ β ρ α ι κ ό λ ν ε υ μ α ι: — Ένα παιδί κιάτρε ένα σελλίνο. Τό στέλλουν λοιπόν στο γιωτό, με την άκόλουθη επιστολή: — Τό μικρό κατάτι ένα σελλίνο. Τή πληρωμή σας για την έγγρηση, θα την βρήτε... μέσα του!.